

lång han var, omgiven av sina små vänner. Hans promenadkäpp, en jättehög avkvistad idegran, låg tätt bredvid. Hans kropp låg tvärsöver hela pygméernas konungarike och han njöt av vilan så gott han kunde, medan pygméerna klättrade över honom, tittade in i hans ofantliga gap och lekte kurra gömma i hans hår. Då och då slumrade han till några minuter och snarkade så att det lät som häftiga stormilar.

Just som jätten hade slumrat in ett slag, hade en pygmé lyckats kravla sig upp på hans axel och såg sig omkring som från toppen av en kulle. Då upptäckte han någonting på långt avstånd, som kom honom att gnugga sina små ögon och stirra ännu skarpare än förut.

Först trodde han, att det var ett berg och undrade, hur detta så hastigt kunnat skjuta upp ur jorden. Men snart märkte han, att berget rörde sig, och då det kom allt närmare och närmare såg han till sin häpnad, att det var en man, visserligen inte så storväxt som Anteus men ändå en kolossal bjässe i jämfö-